

ON BEREIK BAAR

REBECCA YARROS

'Onverminderd van Rebecca Yarros is echt een aanrader. Het boek zal je diep raken en niet loslaten' – *Chicklit.nl*

Rebecca Yarros

ONBEREIKBAAR

Uitgeverij Zomer & Keuning

HOOFDSTUK 1

PAISLEY

*22: Alle verantwoordelijkheden aan de kant schuiven
en naar het strand gaan.*

Adembalen en je strandlaken neerleggen. Dat deden mensen normaal gesproken toch op het strand? Ze droegen zwemkleding en verborgen zichzelf niet achter hun enorme strandlakens. *Je kunt dit.* Ik kon wel krachtig zijn. Dat was ik vroeger geweest. Ik moest alleen weer even ontdekken hoe.

Ik zoog de vochtige lucht van Florida over mijn lippen, proefde de zoute zee. Mijn hart sloeg over en ik greep het strandlaken steviger vast.

'She was afraid to come out of the locker. She was afraid that somebody would see,' zong Morgan tegen me, met een uitgesprokener zuidelijk accent dan het mijne.

'Stil toch,' fluisterde ik. Ik schaamde me al erg genoeg, ze hoefde er niet nog meer de aandacht op te vestigen.

'Je hebt het beloofd, Paisley.' Morgan trok aan het strandlaken, maar ik hield het stevig vast.

Ik slikte, mede om mijn lunch binnen te houden. 'Ik weet het, en ik doe het ook wel. Ik heb nog een klein beetje tijd nodig.'

Haar overdreven zucht hielp niet echt mee. 'Het is maar een badpak.'

‘Het is een bikini, Morgan, dus helemaal niet zomaar een badpak.’ Ik duwde mijn tenen in het witte zand.

‘Je hebt een prachtig lichaam. Ik weet niet waarom je hier zo’n punt van maakt.’ Ze zette haar zonnebril recht en verzamelde haar bruine haar in een staart – haar strandlaken had ze vanwege haar grote zelfvertrouwen allang laten zakken. En ja, ik had een tweedelig setje aan van een heupbroekje en een tankinitop, waardoor mijn onderbuik te zien was, maar Morgans triangelbikini bedekte een héél stuk minder. ‘Luister, dit is onze laatste dag voordat de lessen weer beginnen,’ zei ze. ‘Dit was jouw idee.’

‘Klopt.’ Ja, nog één dag gek doen, vrij zijn, nog één dag waarop ik niet alleen een Donovan was. Bovendien was naar het strand gaan het makkelijkst af te vinken punt op mijn bucketlist, terwijl ik in totaal nog 231 dagen had om alle punten af te werken.

‘Paisley, het maakt niemand op dit hele strand iets uit wie je bent of wat je aanhebt. De enige verwachtingen die er zijn, zijn die van jezelf. Andere mensen zien gewoon de zoveelste studente op het strand. Doe maar alsof... je weet wel, je jezelf niet bent.’ Ze zwaaide met haar hand naar me. ‘Laat nu dat strandlaken zakken, voordat ik echt boos word.’

Doen alsof. Ja, dat kon ik wel. *Adem in, adem uit.* Ik ging kaarsrecht staan, alsof mijn moeder erbij was, en liet het strandlaken zakken alsof ze er juist niet bij was. Kon ik mijn onzekerheden maar net zo makkelijk afwerpen.

Morgan knikte goedkeurend en we liepen naar een groepje bekenden van onze school.

‘Hoi allemaal!’ riep Morgan. Ze legde onze strandlakens neer aan de rand van de groep. Ik glimlachte een beetje en zwaaide. Ik wees het biertje af dat me werd aangeboden, maar Morgan nam het maar al te gretig aan. Aan de sfeer meende ik af te lezen dat de rest al een tijdje aan het drinken was. Ik ging op mijn strandlaken liggen en overwoog het alsnog om me heen te slaan. Thuis mocht ik nooit zo naakt zijn. *Wat moeten de mensen wel niet denken?* Ik hoorde mijn moeders stem al galmen over het strand.

Ik streelde met mijn vinger over mijn borstbeen. Dit stukje huid kon ik wel tonen nu het nog mooi was, voordat de chirurgen ermee aan de

slag zouden gaan. Maar eigenlijk maakte het ook geen snars uit hoe mijn lichaam er aan de buitenkant uitzag, want de binnenkant was aan het vergaan.

‘Je verbrandt die lichte huid van je nog,’ zei Morgan streng. Ze gaf me een fles met factor 90. Ik nam die toch maar van haar aan, deed mijn paarse horloge af en stopte het weg voordat ik de zonnebrandcrème overal op mijn lichaam smeerde. Ik wilde het niet besmeuren.

Nee, dat lieg ik. Ik wilde dat stomme ding gewoon niet dragen.

‘Blondines lijken altijd een stuk sneller te verbranden,’ zei een lage stem achter me.

Ik draaide mijn hoofd om en schoof mijn zonnebril een stukje naar beneden. De jongen zag er net zo uit als alle andere studenten om me heen, niets bijzonders of afwijkends. Misschien had mijn relatie met Will me wel blind gemaakt voor andere jongens. Ik had in elk geval geen last van de hormonale oprispingen waar Morgan het vaak over had.

Shit. Hij wachtte op een reactie. *Zet Morgan niet voor schut.*

Ik glimlachte. ‘Zonnebrandcrème kan je leven redden.’

Zonnebrandcrème kan je leven redden? Schiet mij maar lek.

Hij keek me aan op een manier van ‘jeetje, jij bent echt een kneus’. Die blik kende ik maar al te goed, maar hij wist er een glimlach overheen te plakken. ‘Oké,’ zei hij. ‘Mag ik eh... je rug insmeren?’

‘Liever niet,’ zei ik, iets botter dan ik bedoelde.

‘O, oké,’ zei hij, en hij blies snel de aftocht.

Morgans zucht herinnerde me eraan dat ik enorm slecht was in socializen. ‘Dat je praktisch getrouwd bent met Will betekent niet meteen dat een andere jongen je niet mag insmeren.’

‘Een jaar samen zijn houdt niet meteen in dat we praktisch getrouwd zijn. Maar ik laat een vreemde niet met zijn handen aan me zitten.’

Ze smeerde de crème over mijn rug en pakte elk plekje mee. ‘Ik weet het, lieverd. Hoe is het om in dezelfde stad als hij te wonen?’

Ik moest daar even over nadenken. ‘Het is leuk,’ zei ik toen. ‘Ik moet er nog steeds aan wennen dat ik hem vaker zie dan een paar dagen eens in de zoveel maanden.’

‘Nou, jullie deden het best goed als langeafstandskoppel.’ Ze ge-

baarde naar mijn Kindle. ‘Als je de echte wereld maar niet uit het oog verliest, oké?’ Ze staarde langs me heen naar een stel jongens die bij de branding aan het frisbeeën waren. ‘Zoals dat lekkere snoepje!’

Ik gluurde achterom om te zien wie haar zo aan het kwijlen maakte. ‘Weet je, een jongen is meer dan zijn uiterlijk. Je moet weten wat...’

Godsamme nog aan toe.

Mijn mond viel open. Ik had nog nooit een man gezien die zo mooi was, zo energiek, zo... heerlijk. Hij was ruim één meter tachtig en dook moeiteloos achter de frisbee aan. Zijn blauwe zwembroek hing laag op zijn heupen, hij liep in zijn blote bast, hij had tatoeages die over zijn onderbuik, zijn halve borstkas en één arm liepen. De zon streefde zijn buikspieren en door het dunne laagje zweet leek zijn huid te glanzen.

Zijn blonde haar was kortgeknipt, maar nog lang genoeg om te kunnen golven. Eronder zat een prachtig gezicht. Een ferme neus, hoekige lijnen van zijn jukbeenderen, een krachtige kin, en o... kuiltjes in zijn wangen als hij grijnsde. Hij hoorde thuis op het strand. Het had me niet verbaasd als hij een sjerp droeg met ‘Mister California’. Hij zag er relaxed uit.

Mijn hartslag versnelde, mijn lippen gingen van elkaar en mijn handen jeukten om hem aan te raken. Sterker nog, het verbaasde me dat mijn dijen niet op eigen houtje uit elkaar gingen. Welke oogkleur had hij? Ik kon het niet zien van deze afstand, en misschien was dat mijn redding; waardoor ik net niet hoefde toe te geven dat ik me aange-trokken voelde tot iemand anders dan mijn vriend.

Ik kon me niet herinneren wanneer ik voor het laatst iemand had gezien die ik gewoonweg... wilde. Maar dit was zeker weten zo’n moment.

De ogen van Mister California schoten naar ons toe en Morgan floot op haar vingers.

‘Morgan!’ zei ik.

‘O, kom op, Lee. Ik floot alleen maar, ik heb zijn broek niet uitgetrokken. Niet dat ik daar wat op tegen zou hebben, trouwens.’

Mijn wangen werden warm, niet vanwege haar opmerking, maar omdat ik me inbeelde dat ik die zwembroek over zijn heupen schoof en... *Nee!* Waar zat ik in godsnaam met mijn hoofd?

Will. Will. Will. Ik dacht hard aan zijn gezicht, zijn korte, bruine haar, zijn zachtaardige, amberkleurige ogen. Ja, Will. Niet die blonde strandgod die daar verderop stond.

‘Je zou hem even kunnen begroeten, Lee,’ opperde Morgan. ‘Van flirten ga je niet dood.’

‘Nee, dank je.’ Ten eerste kon ik Will dat niet aandoen. Ten tweede: wat moest ik tegen zo’n jongen zeggen? *Hoi, ik ben Paisley. Ik ben twintig jaar oud en mijn hart is een tikkende tijdbom. Zullen we vriendjes worden?* Ik dacht het niet.

‘Daar heb je Luke! Wil je met ons op de waterscooter?’ vroeg Morgan, terwijl ze zwaaide naar een gozer die met zijn voeten in het water stond.

‘Liever niet. De rode vlag wappert.’ Oftewel: de zee was een gruwelijke, woeste reus die me met huid en haar wilde verslinden.

‘Dat is alleen maar een waarschuwing, het strand is niet gesloten of zo.’

‘Ik hou gewoon niet zo van het water.’

‘Oké, als je maar weet dat je vroeg of laat op z’n minst tot je middel in het water gaat.’ Ze rende weg met een glimlach en zwaaide nog even achterom.

Ik keek stiekem naar Mister California. Er stonden op z’n minst vier meiden in bikini om hem heen. Dat was niet verrassend, een jongen als hij trok nou eenmaal de aandacht. Ik was gelukkig met Will, maar Mister California had ook mijn aandacht getrokken.

Ik zuchtte. Naar hem kijken was aantrekkelijker dan lezen. Ik verruilde mijn Kindle voor mijn felroze sarong, die ik om mijn middel sloeg nadat ik was opgestaan.

De pier strekte zich uit over het kristalheldere, blauwgroene water. Ik liep ernaartoe en keek voor me uit en niet naar de frisbeeënde jongens. Zoiets zou ik nooit doen, voor de lol heen en weer over het strand rennen. Zelfs als mijn leven ervan afhing kon ik niet zo hard rennen. Eigenlijk hing mijn leven ervan af dat ik juist níét rende.

Een warme luchtstroom steeg op van de houten planken van de pier, totdat een windvlaag eroverheen zwiepte. Mijn sarong wapperde achter me terwijl ik daar liep. Ik ging op in het geluid van de golven en de

wind, en alles om me heen verdween.

Toen ik midden op de verlaten pier stond, leunde ik over de reling. Mijn haar waaide voor mijn gezicht en bleef kleven aan mijn ingevette lippen.

Iemand raakte mijn blote schouder aan. Ik draaide me om en veegde het haar uit mijn gezicht. Het was een van de jongens van Morgans groepje. Hij was enorm breed en ik schrok me rot toen hij begon te zwalken, overduidelijk dronken, en me bijna omverliep. 'Jij bent Lee, toch?' zei hij met dubbele tong. Hij had een glazige blik in zijn ogen.

'Ja?'

'Van Morgan moest ik je een nat pak bezorgen.' Hij bukte zich en tilde me zo op. Bah. Hij meurde als een brouwerij.

Ik verstijfde uit protest en zette me van hem af. 'Ik wil eigenlijk niet het water in. Ik ben van plan om te gaan lezen. Kun je me misschien weer neerzetten?' Ik wilde beleefd blijven, maar toen hij naar de andere kant van de pier liep, voelde ik paniek opkomen.

'Ze zei al dat je van alles zou zeggen om niet het water in te hoeven.' Zijn accent klonk eerder bezopen dan zuidelijk, en hetzelfde gold voor zijn lach.

'Alsjeblieft, niet doen!' gilde ik. Ik probeerde hem serieus aan de kant te beuken.

'O, kom op zeg, het is maar een beetje water. Je kunt je haar wel weer doen als je eruit bent.' Hij keek over de rand van de pier en mijn ogen werden groot toen ik het water zes meter lager zag. 'Dit is vast sneller dan helemaal naar het strand lopen, of niet?'

'Nee!' schreeuwde ik, en ik gooide mijn hele één meter zevenenvijftig in de strijd. 'Nee! Nee! Nee!' Ik trapte van me af en probeerde me uit zijn armen los te worstelen, maar het mocht niet baten. Mijn hart ging tekeer en ik kreeg het benauwd.

Hij lachte, alsof het een grap was. 'Kom op, meid, je vindt het vast leuk als we eenmaal in het water liggen! Jij mag eerst.'

Hij klom op de reling, en ik móést het wel zeggen. Als ik dit gênante geheim niet uitsprak, zou het nog mijn dood worden. 'Alsjeblieft! Ik kan niet zwemmen!'

Hij kon niet ophouden met lachen terwijl hij heen en weer zwalkte, richting het water.

‘Nee, echt, ik kan het niet!’ In plaats van tegen te stribbelen, klampte ik me aan hem vast. Hij zou me niet over de reling gooien. Dat kon gewoon niet. Zoiets gebeurde niet echt.

Hij greep mijn middel en duwde me van hem af. ‘Dat wordt plonzen!’ Het leek hem geen enkele moeite te kosten om me mijn laatste stukje veiligheid te ontnemen en me de lucht in te gooien.

Alles vertraagde. Mijn hart stopte met slaan toen ik door de lucht zweefde. De val duurde een eeuwigheid, maar was voorbij voordat ik ook maar met mijn ogen kon knippen.

Ik schreeuwde tijdens de hele val.

Het koude water overspoelde me en liet me niet los. Door de klap vloog de lucht uit mijn longen en ik moest heel hard mijn best doen om het laatste beetje adem binnen te houden, te vechten tegen de drang om te willen inademen. Ik zonk, mijn hoofd was ver onder het oppervlak, maar ik was bang om mijn ogen open te doen. Mijn voeten raakten zachtjes de bodem en ik zette me af met alle kracht die ik had. Ik klauwde in het water. Ik kwam bij het oppervlak, hapte naar lucht en schreeuwde om hulp.

De volgende golf smoorde mijn gegil en hield me in een doods-greep. Mijn lichaam ging compleet de andere kant op dan waar ik naartoe wilde. Het zoute water prikte in mijn neus. Ik trapte van me af, ik wilde weer naar boven. Waar was het nou? Ik draaide om. En nog een keer.

Ik kwam niet boven. Kreeg geen lucht. Waar was het nou?

Mijn hart ging gevaarlijk hard tekeer. Veel te hard. Als ik niet zou verdrinken, dan kreeg ik wel een hartaanval. *Maar ik heb nog 231 dagen te gaan!*

Een golf zwiepte me weer naar het oppervlak. Ik sloeg mijn hoofd achterover en hapte wanhopig naar lucht. Ik was een kostbare seconde bezig om mijn haar uit mijn mond te krijgen zodat ik die heerlijke zuurstof kon ademen, en toen dat was gelukt, zoog ik het naar binnen. Ik kreeg het niet voor elkaar om te gillen omdat ik weer naar beneden werd gezogen, mijn mond vol met zeewater.

De drang om adem te halen was sterker dan welke gedachte dan ook, maar ik kreeg het niet voor elkaar. Ik stak mijn handen de hele tijd omhoog, ik probeerde lucht te krijgen, maar dit keer stuwde de golf me niet omhoog. Nee, er kwam er nog een, die me juist verder naar beneden sloeg. Mijn borstkas zou nog uit elkaar knallen als de druk er niet af kon. Het zou zo makkelijk zijn om alles gewoon te laten gaan. *Ik ga hier nog dood.*

Het zou vredig moeten zijn, toch? Verdrinken? Dit was niet vredig. Dit was verschrikkelijk en pijnlijk. Maar ik zou niet opgeven, ik zou niet verdrinken alleen maar omdat een dronken gozer me de zee in had gegooid.. Mijn moeder zou het niet overleven. Peyton zou gevochten hebben... als ze die kans had gekregen.

Haar gezicht gaf me weer de kracht die ik nodig had, haar groene ogen, die hetzelfde waren als de mijne. Ik trapte harder, ik mikte op de glinsteringen boven me. *Harder trappen, Paisley. Niet opgeven nu.* Ik hoorde haar stem; het gebrek aan zuurstof deed rare dingen met mijn hersens. Het zou niet lang duren voor mijn reflexen het zouden overnemen en ik het bewustzijn zou verliezen, of dat ik een grote slok van de Golf van Mexico zou binnenkrijgen.

Er sloeg nog een golf over me heen, die me mijn laatste beetje lucht ontnam. Ik had niets meer. Welke kant was boven? Waar... was ik? *Niet inademen... Niet doen...*

Ik hoorde mijn moeders stem, maar dat kon niet zo zijn, toch? *'Paisley, hou op met die onzin. Peyton zal altijd ouder zijn dan jij. Daar verandert niets aan. Als jij zes bent, is zij acht. Als jij zestien bent, is zij achttien. Zelfs als jij tweeëntachtig bent, is zij nog ouder.'*

'Nee, dat is ze niet. Dan is ze dood.'

De golf sloeg me tegen de pier en ik voelde eerst een klap tegen mijn schouder voordat ik met mijn hoofd tegen het hout knalde.

Toen voelde ik niets meer.

HOOFDSTUK 2

JAGGER

*Ooit op een dag verkloot ik het eens níét,
en dan zul je versted staan.*

Tering, duwde die kerel die mooie blondine nou van de pier af?

Ik liet de roodharige meid in mijn armen los en sprong de laatste twee treden van de trap af. *Rennen*. Ik ging razendsnel naar de reling waar ze overheen was gegooid, mijn armen schoten heen en weer. *Ik moet erheen. Sneller*.

Die klootzak had haar in het water gesmeten terwijl ze hem smeekte om dat niet te doen. Wat dacht die gozer wel niet? Ik kreeg kippenvel toen ze schreeuwde; het geluid verscheurde me nog lang nadat ze onder het water was verdwenen.

Ik beukte die kneus aan de kant terwijl hij daar stond te gapen alsof hij niet degene was die haar van zes meter hoogte de zee in had gegooid. De golven waren vandaag bittere ernst, ze maakten de anders zo kalme zee gevaarlijk onoverzichtelijk. Ik klom op de reling, balanceerde op het randje en keek nauwlettend naar het water. *Kom op, Vogeltje, waar ben je?*

Daar.

Haar blonde haar stak een kostbare seconde boven het water uit voordat ze door een golf weer ondergedompeld werd. Ze was lang genoeg boven om te kunnen gillen.

‘Ga hulp halen!’ schreeuwde ik tegen de dralende idioot, wiens verbaasde gezicht aangaf dat hij eindelijk besepte wat hij gedaan had.

Ik waagde de sprong, met maaiende armen om de klap op het water wat te verzachten. Ik haalde diep adem en dook met veel kracht onder water.

Ik keek om me heen, maar zag weinig voordat ik weer naar boven moest om zuurstof te happen. Ik ademde diep in, en toen sloeg een golf op me in die me mee terug wilde sleuren naar het strand, weg van haar. Mooi niet dus. Ik ging daar niet zonder haar naartoe.

Het zoute water prikte in mijn ogen terwijl ik dook, steeds dieper. *Daar is ze!* Slap, haar armen half omhoog, haar haar als een aureool om haar hoofd, de blonde kleur lichtte op door het zonlicht dat op het water scheen. Kut. Ik was nog niet te laat. Ik wilde dit niet verkloten.

Ik zwom naar haar toe, sloeg een arm om haar middel en zwom rap naar boven. Mijn longen brandden. Geef me een stel schaatsen en ijs en ik laat iedereen ver achter me, maar in het water was ik slechts middelmatig. Middelmatigheid was niet iets waar ik goed mee om kon gaan.

We schoten door de lucht. Ik draaide me op mijn rug, trok haar hoofd op mijn borstkas en zwom richting het strand. Een golf sloeg over ons heen, het water vloog mijn neus in, maar ik hield ons boven water, met mijn arm als een bankschroef om haar heen geklemd. Ze ademde niet, maar ze was ook nog niet blauw aangelopen.

Mijn benen bleven haken achter haar rokje. Ik maakte de knoop bij haar middel los en liet het wegdrijven. Een paar stevige, harde zwembewegingen later kwamen we bij het punt dat de golven ons niet meer tegenhielden maar ons juist verder richting het strand spoelden. Nog een minuutje. Ze kon het nog wel een minuutje volhouden.

Ik voelde grote opluchting toen mijn voeten het zand raakten. Ik tilde haar op en probeerde haar hoofd tegen mijn schouder te houden. *Ze ademt verdomme nog steeds niet.*

Ik beukte me een weg door het water. ‘Gast! Is alles goed met haar?’ vroeg de kneus vanaf het strand. Hij had mazzel dat ik mijn handen niet vrij had.

‘Ga aan de kant,’ zei ik ziedend, en ik ramde hem uit de weg. Ik

stond op het strand en legde haar neer, controleerde haar ademhaling. Niets.

Ik legde mijn oor op haar borstkas en hoorde een zachte hartslag.

Ik zou God bedankt hebben als ik in hem geloofde.

Ik kantelde haar hoofd achterover, en voor het eerst in mijn leven lette ik niet op iemands uiterlijk voor ik mijn lippen op de hare plantte. Ik kneep haar neus dicht, trok haar kaak naar beneden en legde mijn mond boven op de hare. Ik haalde adem voor ons tweeën. Ik telde de ademhalingen en legde mijn hand op haar borstkas in een poging weer haar hartslag te bespeuren.

‘Kom op, Vogeltje.’

De seconden leken een eeuwigheid te duren voordat ze eerst sputterde en vervolgens het water uit haar mond spuwde. Ik draaide haar op haar zij en ze hoestte en proestte de rest er hard uit. Haar kleine lichaam vertoonde stuiptrekkingen.

De adrenaline in mijn lichaam raakte uitgewerkt, en ik was doodop. Ze was niet gestorven. Ze leefde. Ik had het niet verkloot. Toen ze uitgehoest was, draaide ik haar op haar rug, en ik keek hoe haar borstkas op en neer ging alsof dat elk moment weer op kon houden. Ik boog me over haar heen terwijl ze bevend ademhaalde.

Shit zeg, haar gezicht was van dichtbij net zo mooi als ik dacht. Kleine, delicate gelaatstrekken met volle, openstaande lippen. Ik had haar gezien toen ik het strand op rende, maar ik had gedacht dat ze een Monet was – mooi van ver weg, lelijk van dichtbij, zoals de meeste meiden vandaag de dag. Ik had het mis.

Ze was knap, en niet op een neppe, gemaakte manier. ‘Hé, gaat het met je?’ vroeg ik.

‘Dank je wel,’ fluisterde ze met een schattig zuidelijk accent terwijl haar ogen gechoqueerd wijd openvlogen. Woorden schoten tekort. Groen. Fuck, haar ogen waren enorm en ze hadden de helderste kleur groen die ik ooit had gezien, met een donkergroene rand. Mijn hart sloeg over en begon toen weer keihard te bonzen. Ik duwde mijn tongpiercing tegen mijn tanden. Ik was sprakeloos, voor het eerst in lange tijd, maar ik hield mezelf voor dat ik niet geloofde in liefde op het eerste gezicht, en die gestoorde stem in mijn hoofd die heel duidelijk

‘van mij’ zei, die moest zijn bek houden.

Haar ogen werden groter. ‘Mr. California?’

Wat? Ik kreeg een brede glimlach op mijn gezicht. ‘Niet helemaal. Ik kom uit Colorado. Gelukkig leren ze je daar ook hoe je mond-op-mondbeademing geeft.’

Ze zuchtte en leunde op haar ellebogen. ‘Mond op... Ik heb een vriendje!’

Verontwaardiging. Was ze boos? ‘En... heeft hij er wat op tegen dat ik je leven heb gered?’

Ze knipperde een paar keer met haar ogen, haar lippen gingen van elkaar. *Niet de hele tijd aan haar lippen denken.* ‘N-nee,’ zei ze. ‘Hij zou het alleen niet zo geslaagd vinden dat een ander zijn mond op de mijne heeft gedrukt.’ Haar borstkas ging heftig op en neer terwijl ze overeind kwam, haar ogen werden glazig.

Ik trok het dichtstbijzijnde strandlaken erbij. Het boeide me niet dat het van Masters was, waar hij ook mocht zijn. Ik sloeg het strandlaken om haar heen en nam haar gezicht op een verbazingwekkend tedere manier in een van mijn handen. Ik was geen tedere jongen. Ik was het type jongen dat er weinig moeite in stak, dat achter de meiden aan ging die zich makkelijk lieten neuken en makkelijk lieten vergeten. ‘Volgende keer vraag ik het eerst wel even aan hem, oké?’

Ze knikte en trok haar knieën tegen haar borstkas. ‘Je hebt me gered.’

‘Je was aan het verdrinken.’

We werden overschaduwd. Die idioot was erbij gekomen. ‘Hé, man, echt cool hoe je...’

Ik draaide me om en stond op. Mijn vuist knalde tegen zijn kaak.

Hij keek versuft en strompelde naar achteren tot hij met zijn lelijke bakkes tegen de vlakte ging. ‘Alles is goed met haar!’ riep hij naar het groepje dat erbij gekomen was.

‘Hufter,’ mompelde ze. Ze kromp ineen en voelde aan de achterkant van haar hoofd.

‘Gaat het wel?’

Ze trok haar neus op. ‘Volgens mij ben ik met mijn hoofd tegen de pier geknald.’

Ik veegde haar hand en haar opzij en zag een enorm ei. ‘Daar kunnen we beter even naar laten kijken. Zal ik je naar een dokter brengen?’

Ze schudde haar hoofd, hield haar hand boven haar hart. ‘Nee, geen dokters.’ Toen mompelde ze iets wat leek op: ‘Mijn ouders doen me wat.’ Ze leek oud genoeg om wat haar ouders van haar dachten te kunnen negeren, maar gezien dat superschattige zuidelijke accent vermoedde ik dat ze op een ouderwetse manier opgevoed was. Het tegenovergestelde van mijn je-redt-jezelf-maar-opvoeding.

‘Wil je dat ik je vriendje bel?’

Ze grimaste. ‘Will begrijpt het vast niet. God, het was dom van me om hierheen te gaan.’

‘Met wie ben je hier?’

‘Mijn vriendin Morgan, ze is de zee op met een waterscooter...’

We keken allebei naar de kustlijn, maar we zagen niemand.

Ze kromp nog verder ineen en werd nog kleiner, voor zover dat mogelijk was. Ze was al verbazingwekkend klein, een kop kleiner dan ik, maar ze had ronde vormen op alle plekken die ik aantrekkelijk vond. Ze was... verdomme nog aan toe, haar lichaam was net zo perfect als haar gezicht.

Haar gehoest zorgde ervoor dat ik met mijn vieze gedachten uit haar broekje kwam. Wat dacht ik wel niet? Vijf minuten geleden was ze nog bijna verdrinken. ‘Je moet je echt laten onderzoeken. Ik heb te veel verhalen gehoord over mensen die een paar uur later alsnog verdrinken omdat ze te veel vocht in hun longen hadden.’

Ze legde haar hand op haar borstkas. Er kwamen rimpels in haar voorhoofd alsof ze diep nadacht, en uiteindelijk knikte ze. ‘Oké, ik pak Morgans sleutels wel en ga met haar auto naar de spoedeisende hulp.’

Mijn mond viel open. ‘Jij gaat niet rijden. Ik breng je wel...’ Ik hoopte dat de Force sterk genoeg was in mij, zodat ze nu haar naam zou zeggen.

‘Paisley,’ antwoordde ze. *Jackpot*. ‘En ik rij niet met vreemden mee.’

Ik grijnsde. ‘Ik ben Jagger, en aangezien ik mijn mond al op de jouwe heb gehad, kun je me eigenlijk geen vreemde meer noemen.’ Haar gezicht werd er rood van. Ze was betoverend. *Betoverend? Begin ook maar meteen poëzie uit te braken als je toch bezig bent.*

‘Als je me wilde vermoorden, had je me wel laten verdrinken en me niet uit het water gevist.’ Er glinsterde iets kwaadaardigs in haar ogen. ‘Maar je hebt me wel zonder mijn goedkeuring gekust.’ Shit. Die glimlach. Fantastisch.

‘Ik beloof je, Paisley’ – ik zei haar naam omdat ik wilde weten hoe die in mijn mond voelde – ‘dat als ik je écht kus, je dat wel doorhebt.’ Haar glimlach verdween, en er knetterde heel even iets ongrijpbaars tussen ons.

Ik schraapte mijn keel. ‘We gaan maar eens een dokter bezoeken.’
‘Oké.’

Ik stond op en hielp haar overeind. Ze hield het strandlaken strak tegen zich aan. ‘Ik heb bedekking nodig.’

‘Volgens mij heb ik die in de zee achtergelaten.’

‘O. Oké.’ Ze zuchtte en leidde me naar haar plekje op het strand, waar ze haar rondingen bedekte met een korte broek en een T-shirt. Balen.

Ze pakte haar tas. ‘Ik ben er klaar voor.’

We liepen zonder iets te zeggen over het strand, spoelden onze voeten af bij de buitendouche en liepen naar de parkeerplaats.

Ik deed de passagiersdeur van mijn Defender van het slot en hield de deur voor haar open. Paisley gooide haar tas naar binnen, beet op haar onderlip en keek me aan. ‘Ik kan hier niet instappen.’

Wat? ‘Je gaat maar mooi mee naar de dokter.’

Ze lachte, een geluid waar ik geen genoeg van kreeg. ‘Nee, ik bedoel: ik kan fysiek niet instappen. Tenzij je een ladder voor me hebt.’

‘Geen probleem.’ Ik pakte haar bij haar middel en tilde haar erin. *Niet aan seks denken. Niet doen.*

Te laat.

Ik sloeg haar deur dicht, klom aan de bestuurderskant naar binnen, slingerde de navigatie aan en zocht naar de dichtstbijzijnde hulppost. ‘Kom op, Lucy.’

‘Heb je je auto een naam gegeven?’

Ik draaide de sleutel om en ze begon te snorren. ‘Uiteraard. Ze is de betrouwbaarste vrouw in mijn leven.’ Lucy was het laatste cadeau dat ik van mijn moeder had gekregen. De verhogingsset was een cadeau-

tje aan mezelf, mijn beloning dat ik ervandoor was gegaan.

Vijf minuten en één verkeerslicht later waren we er. Ze meldde zich aan de balie en ik ging zitten op een belachelijk oncomfortabele plastic stoel in de wachtkamer. Gelukkig had ik snel een shirt aangetrokken. Er druppelde nog water van mijn zwembroek langs mijn been op de linoleumvloer toen ze naast me ging zitten.

‘Waarom zouden je ouders je iets aandoen?’ vroeg ik.

‘O, volgens mij valt dat allemaal wel mee.’ Ze plukte aan het leer van haar handtas.

‘Laten we een deal sluiten. Ik ken jou niet en jij mij niet. We hebben samen een paar minuten gedeeld, dus laten we niet liegen tegen elkaar. Het maakt niet uit wat ik ervan denk. Vertel me gewoon de waarheid.’

Er verscheen een blos in haar nek, haar huid werd roze. ‘Ze zijn gewoon wat beschermend. Ze vinden het niet leuk als ze niet weten waar ik mee bezig ben.’

‘Ze wisten niet dat je naar het strand ging?’

Ze veegde een natte haarlok achter haar oor. Hij viel achter haar sleutelbeen. ‘Ze denken dat ik mijn nieuwe huis aan het inrichten ben. Ik heb mijn pinpas bij me, als ik contant betaal en het niet op de verzekering gooi, dan weten ze niet dat ik hier geweest ben. Dit komt er nou van als ik lieg, toch?’ Ze zuchtte. ‘Volgende week beginnen de lessen weer, dus het leek me een mooi moment om er even tussenuit te gaan. Nog geen huiswerk en ik heb een week vrij van mijn werk, en... O, ik ben aan het ratelen.’ Ze glimlachte geforceerd en keek naar haar knieën.

‘Ik hou wel van geratel.’ Dat was echt zo, als zij het deed tenminste. ‘Wat is je hoofdvak?’

‘Je gaat vast lachen.’ Ze keek vanuit haar ooghoeken naar me. Die groene ogen van haar vraten me op en spuugden me weer uit.

‘Nee, dat doe ik niet.’

‘Raad maar eens. Ga je gang. Noem het saaiste hoofdvak dat je kunt bedenken. Natuurlijk vind ik het fascinerend.’ Ze keek me al te serieus aan.

‘Onder water nagels lakken.’

Ze lachte, en plots schoot weer dat woord door mijn hoofd. *Betoverend.* ‘Nee, raad nog eens.’

‘Manden weven zonder zwaartekracht?’

‘O, jij bent echt hopeloos.’

Ik mag dan hopeloos zijn, maar je glimlacht wel mooi. ‘Zeg dan.’

Ze kneep haar ogen samen, alsof ze me probeerde in te schatten, of ik wel waardig was om haar geheim te mogen weten. ‘Oké. Bibliotheekwetenschap.’

‘Een bibliothecaresse.’ Ik kreeg de beelden niet uit mijn kop die meteen bovenkwamen: ze duwde haar lichaam tegen de boeken in een boekenkast. Shit.

‘Zie je nou wel, je vindt het stom.’

‘Het woord “stom” kwam niet in me op, geloof me.’

Ze glimlachte weer, dit keer wel gemeend. Ik probeerde iets te bedenken om te zeggen waarmee ik niet als een sukkel zou overkomen.

Ze pakte haar telefoon en verstuurde een berichtje. ‘Morgan maakt zich vast zorgen als ze terugkomt en mij niet kan vinden.’

‘Je moet je vriendje ook even bellen. Ik weet zeker dat hij wil weten wat er gebeurd is.’ Het beeld van hoe ik haar aantrof was in mijn geheugen gegrift. Bleek, niet ademen, verslapt op de bodem van de zee.

‘O, nee. Will zou dat niet willen weten. Hij zou pissig zijn.’

‘Pissig dat je naar het strand bent gegaan?’

Haar vingers gingen vluchtig over haar borstbeen. ‘Dat ik naar het strand ben gegaan, dat ik uit huis ben gegaan en op mezelf woon, dat ik al zes maanden een baan heb waar hij niets van weet... Dat gaat vast een leuk gesprek worden, laat ik het zo zeggen.’

‘Hoelang zijn jullie al samen?’ *Wat gaat jou dat aan?*

‘Bijna een jaar.’

‘Hou je van hem?’

Haar hoofd schoot naar het mijne, ze kneep haar ogen samen. ‘Dat gaat je niks aan.’

Ah, achter dat lieve uiterlijk was toch iets van vurigheid te bekennen. ‘Nou, óf je houdt van hem maar bent erg op jezelf, óf je houdt niet van hem maar durft het niet te vertellen. Ik dacht dat we hadden afgespro-

ken dat we niet tegen elkaar zouden liegen. Dus wat is het?’

Ze sloeg haar armen over elkaar. Ik kon heel goed op knopjes drukken bij mensen, hun gevoelige plekje vinden en ze over de zeik helpen, maar dat was nu niet mijn bedoeling. Kut.

‘Het spijt me. Ik had dat niet mogen vragen.’

Haar schouders ontspanden en ze keek rustiger. ‘Nee, we hebben elkaar al zo lang niet gezien omdat hij...’

‘Paisley?’ riep de zuster.

‘Dat ben ik.’ Ze stak haar hand op en stond op. ‘Vind je het erg om even te moeten wachten?’ vroeg ze. Ze leek iets van angstig te kijken. Alsof ik haar ineens zou achterlaten?

‘Ja, is goed. Ik wacht wel op je.’ Ik pakte het tijdschrift dat naast me lag en deed alsof ik las terwijl ze wegliep. Ik kon de hele dag wel naar haar kijken.

Het duurde een uur voordat ze terug was. Ik had de zuster overgehaald om tegen Paisley te zeggen dat ze niets hoefde te betalen. Ondertussen had ik voor haar betaald. Het was toch niet mijn eigen geld, dus dat boeide niet zo.

‘Helemaal in orde!’ zei ze met een glimlach, maar ze zag weer bleek.

Ik perste een glimlach tevoorschijn en hield de deur open, iets wat ik uit gewoonte altijd deed, maar voor Paisley wilde ik het gewoon doen.

De vochtige lucht van Florida omsloot ons toen we de kliniek uit liepen.

‘Morgan?’ riep Paisley toen een meisje op ons af kwam rennen over de parkeerplaats. Ze had lange benen en een in het oog springend decolleté, en haar bruine haar stond alle kanten op – mijn gebruikelijke type. *Gebruikelijk? Sinds wanneer heb ik een gebruikelijk type?*

‘O mijn god.’ Ze zei dat laatste woord met een zwaar accent. ‘Nooit gedacht dat hij dat zou doen!’ Ze sloeg haar armen om Paisley heen en barstte in tranen uit. ‘Het spijt me zo!’

Paisley klopte haar vriendin op de rug, maar huilde niet. Ze had nog geen traan gelaten om het hele gebeuren. ‘Het is goed, Morgan. Het gaat goed met me.’

Haar vriendin liet haar los en gaf een klap op haar schouder. ‘Je moet echt leren zwemmen!’

‘Oké,’ beloofde Paisley haar. Ze keek me aan met een verlegen glimlach. ‘Bovendien heeft Mr. California me uit de zee gevist, dus er is toch nog iets goeds van gekomen.’

‘Dat is een belediging voor iemand die uit Colorado komt. Dat weet je wel, toch? En de naam is Jagger.’

Morgan bekeek me uitvoerig, iets waar ik wel aan gewend was, maar nu vond ik het irritant in plaats van dat ik er meteen achteraan wilde en haar wilde neuken. ‘Nu ben je wel de held, hè?’ Ze zei het met een hese stem waar ze vast vaak jongens gek mee maakte. Ze liep naar me toe, streelde met haar vingers over mijn borstkas. ‘Kan ik iets doen om je te bedanken dat je mijn beste vriendin hebt gered?’

Langs Morgans schouder zag ik dat Paisley verstijfde en van haar weg bewoog. ‘Ja, je kunt me bedanken door haar te leren zwemmen. Het scheelde weinig.’ *Heel weinig.*

‘Natuurlijk!’ Ze knuffelde Paisley weer. ‘Zullen we naar huis gaan en de boel uitpakken?’ Ze huppelde over de stoep naar een witte sedan.

Paisley knikte en liep langzaam naar me toe. Haar blik schoot over de grond alsof ze haar hoofd er niet bij had en niet wist wat ze moest zeggen. Ze keek me aan toen ze vlak bij me stond. We staarden elkaar een beladen moment aan. Toen stapte ze naar voren, ze maakte er zelfs een klein sprongetje bij.

Ik kon haar kleine lijf makkelijk omvatten. Ze sloeg haar armen om mijn hals en legde haar hoofd op mijn schouder, terwijl haar voeten boven de grond bungelden. ‘Dank je dat je me hebt gered. Dat je me hebt gezien.’

Ik hield haar stevig tegen me aan, koesterde dit enige moment dat ik haar tegen me aan zou voelen. Ze rook naar zeewater en zonneshijn. ‘Ik zag je al voordat je de zee in ging, Paisley. Ik zou zeggen “graag gedaan”, maar ik ben gewoon blij dat ik je heb kunnen redden.’

Ze liet me los en ik liet haar op haar voeten glijden. Het voelde klote om haar los te laten.

Ze liep naar de auto en bleef me aankijken. Dat was alles wat ik kon doen, haar loslaten, niet haar telefoonnummer en adres eisen, een manier om haar nog eens te kunnen zien. Ze was naar het strand gegaan als uitvlucht, niet om een stalker op te lopen.

Ze hield haar hand op de autodeur en wachtte even. ‘Ik hou van Will. Hij is mijn beste vriend, een deel van mijn familie, en hij... hij weet wat ik nodig heb. Hij is goed voor me.’ Ze keek me glimlachend aan en ik zakte bijna op mijn knieën. ‘Ik ben blij dat ik je heb ontmoet, Jagger.’

Ze opende de auto en stapte in.

‘Paisley!’ riep ik; ik kon me niet meer inhouden.

Ze draaide haar hoofd om en trok haar wenkbrauwen op.

‘Hij is een mazzelpik, ik hoop dat hij dat beseft.’

ONBEREIKBAAR

#22:

Alle verantwoordelijkheden overboord gooien en naar het strand gaan

Als Paisley had geweten welke gevolgen het tweeëntwintigste punt op haar bucketlist zou hebben, zou ze het dan hebben gedaan? Op het strand gaat er namelijk iets heel erg mis. Daardoor ontmoet ze Jagger, en dat is dan weer heel erg niet mis. Behalve dat Paisley al een vriend heeft. En een hartaandoening. Daar kan ze geen extra hartkloppingen meer bij gebruiken, maar die geeft Jagger haar wel degelijk.

Onbereikbaar is hartverwarmend en hartverscheurend tegelijk. Een ijzersterke roman van **Rebecca Yarros**, die debuteerde met *Onverminderd*. Dit boek is het tweede deel in haar Flight & Glory-serie.

ISBN 978 94 0190 776 7 NUR 340

9 789401 907767

Z&K

www.zomerinkeuning.nl